

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΙΣΤ΄.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος

ΜΟΔΕΣΤΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Ἰστῶμεν στίχ. δ΄. Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ος ἀθλοφόρον σε μέγα, Πάτερ, γινώσκοντες, καὶ Ἱεράρχην θεῖον τῆς Σιών τῆς ἁγίας· ἔθεν κατὰ χρέος πίστει τὴν σὴν ἐκτελοῦμεν πανήγυριν διὰ μὴ παύσῃ πρεσβεῶν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τιμώντων ταύτην, Μόδεστε.

Σὺ τῶν Ἀγγέλων ὑπάρχεις τὸ ἀγαλλίαμα, Ἀρχιερέων δόξα, καὶ μαρτύρων ἀκρότης, Μόδεστε τρισμάκαρ· διόπερ τὴν σὴν, τοὺς γεραίραντας ἄθλησιν, καὶ ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην ἀσματικῶς, πάσης νόσου ἐλευθέρωσον.

Τὸς συνελθόντας ἐν πίστει τῷ ἱερῷ σου ναῷ, καὶ πανυχίσις ὕμνοις ἐκτελοῦντας σὴν μνήμην, κινδύνων ἀνωτέρους σαῖς πρὸς Θεόν, ἱκεταῖς ἀνάδειξον, Ἱεραρχῶν καὶ Μαρτύρων ἢ καλλονή, Μόδεστε, ἀξιοθαύμαστε.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη κατοπτριζόμενος, τῶν ἐπὶ γῆς βεόντων, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· ἔθεν καὶ ἀναίτητος χαρμονικῶς, ἔνθα φῶς τὸ τρισήλιον, καὶ ἐκομίσω τῶν πόνων τὰς ἀμοιβὰς ἱεράθλε μάκαρ.

Τὸν φωστῆρα τὸν θεολαμπῆ, τὸν τοῦ κόσμου, λύχνον καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸν τρισμέγιστον Πρόεδρον, Μόδεστον εὐφημήσωμεν μετὰ Ἀγγέλων γὰρ ἀγάλλεται, λαθὼν τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας, παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, καὶ πρεσβεῖται σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Χ *Στιχηρὰ προσόμια. Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.*
 Χρίσματος ἱερῶ, καὶ αἵματι ἀγίῳ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, Μόδεστε, τοῦ Κυρίου, ἐστήριξας πανεύφημε.

Τ *Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.*
 τῆς Ἱερουσαλήμ, τῆς ἄνω καὶ τῆς κάτω, ποιμήν τε καὶ οἰκῆτωρ, τοῦ βίου σου ἀκτίσι, Μόδεστε, ἀναδέδειξας.

Λ *Στιχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε.*
 ὑπέρωσαι τῶν δεινῶν, κινδύνων ἡμᾶς πάντας Μόδεστε, δυσωποῦμεν, ὡς ἄριστος προστάτης ἡμῶν, καὶ φύλαξ ἀγρυπνος.

Τ *Δόξα. Ὅμοιον.*
 τριάδα τὴν σεπτὴν, τὸν ἕνα Θεὸν μόνον, ἐδίδαξας πιστεῦειν, καὶ ὑπὲρ τούτου, Πάτερ, τὸ αἷμά σου, ἐξέχεας.

Ο *Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.*
 Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ, ἡ πόλις ἡ ἀγία, τῶν Προφητῶν ἡ δόξα, εὐτρέπισον τὸν οἶκον, ἐν ᾧ τὸ θεῖον τίκτεται.

Ο *Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.*
 οἴσως τὸν βίον σου διαπέρασας σοφέ, ποδῆρει κεκόσμησαι Ἱερωσύνης φαιδρῶ, Ἱερόαθλε Μόδεστε· ἔθεν καὶ ἐναθλήσας προθυμότατα, πάτερ· νῦν ἐν ἀγαλλιᾷσει τῷ Χριστῷ συναγάλλῃ, πρεσβεῦον ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Ε *Ἰστῶμεν Στιχ. η΄. Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.*
 ἐν φωναῖς ἀλλαλάξωμεν, ἐν ψδαῖς εὐφηνήσωμεν, τὸ σεπτὸν κειμήλιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Πατριαρχῶν τὸ θησαύρισμα, μαρτύρων τὸ καύχημα, καὶ παθῶν ἐκμειωτήν, τῶν δαιμόνων ἀντίπαλον, καὶ συνόμιλον, τῶν ἀγίων Ἀγγέλων, τῆς τε ἄνω καὶ τῆς κάτω Σιών δόξαν, τὸν θεῖον Μόδεστον σήμερον. (Δίς).

Ιερέων ὁ σύλλογος, μοναζόντων τὸ σύστημα δεῦτε εὐφημήσωμεν θεοῖς ἄσμασι, τὸν Ἱερόαθλον Μόδεστον, τὸ ἄνθος τῆς φύσεως, τῶν πιστῶν τὴν καλλονήν, καὶ τὸν στύλον τῆς πίστεως τὸν ἀκράδαντον, τὸν φυλάττοντα πάντας ἐκ παντοίων νοσημάτων καὶ ποικίλων, βροτοῖς καὶ κτήνῃ ἐκθλίψεων. (Δίς).

Τὸν ποιμένα τὸν ἄριστον, Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, τὸν Ἱερομάρτυρα θεῖον Μόδεστον, ἀσματικῶς ἀνυμνήσωμεν, βοῶντες

γηθόμενοι, ἡμῶν σκέπη κραταιά, μὴ παρίδης τοὺς δούλους σου, ἀλλὰ πρόφθασον, ἐξελέσθαι κινδύνων τοὺς ἱκέτας, καὶ παντοίας ἀλγηδόνος, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου. (Δίς).

Ιερέων ἐν χρίσματι, καὶ μαρτύρων ἐν αἵματι τῷ Θεῷ προσήγαγες τελεώτατα, σαυτὸν ὡς θυμα εὐπρόσδεκτον, αἰδίμμε Μόδεστε, ἱερέων ἢ κρηπίς, καὶ ἡμῶν τὸ προσφύτιον τῶν τελούντων σου τὴν πανσέβαστον μνήμην ἐτησίως, καὶ τιμῶντων θεοῖς ὕμνοις, τὴν φωταυγῆ καὶ πανσέβαστον. (Δίς).

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες τὸν Χριστοῦ Ἱερομάρτυρα Μόδεστον ὕμνοις τιμήσωμεν· τῶν τυράννων τὰς ἀπειλὰς ὡς οὐδὲν λογισάμενος, καρτερία τὸν στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσατο· ᾧ καὶ νῦν παριστάμενος, πρεσβεῦει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῃ τελούντων τὴν ἱεράν αὐτοῦ, καὶ πανσέβαστον ἄθλησιν.

Καὶ νῦν, Θεοιογ.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου. Ἡ τῆς Ἑορτῆς οἶον βούλει. *Εἰσοδος, Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.*

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἔτων μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετέστη. Ἠπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ, Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλαῖει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκτελεστοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Δικαίων ψυχὰ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βῆσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κἄκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὄλοκάρ-

πωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποηθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθῆτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεὸς καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμοῦ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνεῖδισα, καὶ οὐκ ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαίρουμένος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς λυτροῦμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Εἰς τὴν Λίθην. Ἦχος α'.

Ἰερομάρτυς Μόδεστε ἐνδοξε· τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ σὲ οὐ πῦρ, οὐ μάστιγες, οὐδὲ ζῆφος χωρίσαι ἰσχυσαν· ἀλλ' ἀνδρείως ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα κατέστρεψας θεόφρων· ἐκτενώς οὖν πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.
Ὁ αὐτός.

Μαρτυρικοῖς πόνοις ὠραῖοθεις, καὶ Ἀρχιερατικοῖς χρεῖσθεις χρίσματι, δοχεῖον τῆς ὑπερφάντου ἐδείχθης Τριάδος, ὑπὲρ ἧς καὶ τὸ αἷμά σου προθύμως ἐξέχεας Μόδεστε πανεύφημε· διδὼς παρ' αὐτῆς τρίπλοκον ἀμαράντινον στέφανον λαβῶν, καὶ παρρησίαν ἔχων, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος δ'.

Ἀγγελικὸν βίον ἐν γῆ ἐπιδειξάμενος Ἰερομάρτυς Μόδεστε, φήφω Θεοῦ τὴν ποιμαντικὴν ῥάβδον ἐνεχειρίσθης, καὶ ἐν καθέδρᾳ Ἀρχιερέων καθίσας, τὸν Κύριον τοῖς ἐνθέοις ἔργοις σου ἐδόξασας· διόπερ καταντήσας εἰς μάνδραν οὐράνιον, ἐνθα ὁ πρῶτος ποιμὴν καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς, ἀπαύστως τὴν ὑμνω-

διαν αὐτῷ ἀναπέμπων, εἰρήνην τε καὶ κινδύνων ἀπαλλαγὴν τοῖς ὑμνηταῖς σου βραβεύεις ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἦχος πλγ. β'.

Τῷ ἰστίῳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἱερομάρτυς Μόδεστε, ἡ ψυχὴ σου πτερωθεῖσα, τῶν αἰκισμῶν διέπλευσεν ἀβρόχως τὸ χαλεπὸν κλυδώνιον, καὶ περιχαρῶς κατέλαβε λιμένας τοῦς ἐπουρανίους· ἔθεν παριστάμενος τῷ θρόνῳ τῷ Δεσποτικῷ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου, τῶν σωματικῶν ἀλγηδόνων ῥυθθῆναι καὶ τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης, εὐπροσδέκτοις πρεσβείας σου.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Ἡ παμφανής σου σήμερον ἀνέτειλε μνήμη Μόδεστε, ὡς Ἥλιος τοῖς πέρασι, καὶ ἀπαύστως δαδουχεῖ τὰ λάματα, νόσους ἀποσοβοῦσα ἀνθρώπων, καὶ πάθη κτηνῶν θεραπεύουσα· ἰκέτευε οὖν αἰεὶ ὡς ἰατρός, παρεστηκῶς τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σκευὸς ἐκλογῆς σὲ προῦδὼν μάκαρ ὁ ἐτάζων καρδίας, καὶ βλέπων κρύφια, ἄξιον καθέστηκεν ποιμένα θείας Σιών, ἣν πανσόφως κατάρθυσας διδάγμασι θείοις, καὶ καρπὸν σωτήριον αὐτῶν ἐξήνεγκας, Μόδεστε, τῆς πίστεως ὄντως, καὶ τῷ αἵματι σου προθύμως, τέλος ἀπεσφράγισας θεόσοφε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Δεῦτε Ἱερέων ἢ πληθῆς, καὶ Ἀρχιερέων οἱ δῆμοι, Πατριαρχῶν ἢ κρηπῖς, ἄσματι τιμήσωμεν τὸν Ἱεράρχην Χριστοῦ, τὸν τὴν πλάνην πατήσαντα, καὶ νίκης λαβόντα, στέφανον ἀκήρατον, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐπερ παρεστῶς νῦν τῷ θρόνῳ, νέμει δαψιλῶς τὰς ἰάσεις πᾶσι, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Στιχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Οἶκον ἀπετέλεσας σαυτὸν πνεύματος ἁγίου τρισμάκαρ, καθάρσας σοῦ τὴν ψυχὴν καὶ τῷ θείῳ χρίματι Ἀρχιερεὺς, γεγονῶς, ποδηγέτης τε ἐνδοξε λαοῦ καὶ προστάτης, τοῖς ἐπιτελοῦσί σου τὴν θείαν ἀθλήσιν, σίτησαι παμμάκαρ δοθῆναι, λύσιν τῶν δεινῶν σαῖς πρεσβείαις, καὶ ἀμαρτημάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Σήμερον ἡ φωταυγῆς ἀνέτειλε μνήμη σου τρισμέγιστε Ἰερομάρτυς Μόδεστε, φωτίζουσα τὰς τῶν πιστῶν διανοίας, ταῖς

μαρμαρυγαῖς τῶν θαυμάτων σου· ἐν ἣ τῷ πανσέπτῳ σου συναθροισθέντες τεμένει, καθικετεύομεν κράζοντες· λῦσον ταῖς σαῖς ἰκεσίαις τὰς συμφορὰς τῶν πταισμάτων, τῶν ἀνυμνούτων σε πόθῳ πανεύφημε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκ. Οἶον βούλει, ἢ τῆς ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον.

Ὅσιώς τὸν βίον σου. (Ζήτ. εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν. σελ. 4).

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ

Συνοίματα. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Σοῦ τὸν Σωτῆρα δλικῶς ἀγαπήσας, τὸν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ σὲ ταυθέντα, τοὺς τυραννοῦντας ἠνεγκας στερῆρὲ καρτερῶς, πλάνην τὴν καχέσπερον, νουνεχῶς ἀποκλίνας· ἔθεν Μόδεστε, καὶ αὐτός σε δοξάζει, ἐν οὐρανοῖς ἀξίως καὶ ἐν γῆ, διδ σκέπεις τοὺς σὲ ἑορτάζοντας·

Οὕτως ἔλεος σου. Δόξα τὸ αὐτό. καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὁ σιωπήσωμεν ἀεὶ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν αἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προῖστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐβρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διαφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους, οὐκ ἀποστῶμεν δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις, ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ετερον. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ. Ἐκπλήττει πάντα νοῦν τῶν Μαρτύρων τὸ θαῦμα, πῶς ἰσχυροσεν ἢ σὰρξ ἐνεγκεῖν φρικτὰ πάθη· ἐν πᾶσι δὲ διέπρεψας, σὺ στερῆρὲ ὡς τις ἄσαρκος, ὄντως Μόδεστε, ἰσχὺν λαβὼν ἀπὸ ὕψους, καταμεγεθεῖν τῶν δριμυτάτων βασάνων· διδ σὲ δοξάζομεν.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώσεις τοὺς δούλους σου.

Πᾶσαν εὐφρανᾶς, Ἱερωσύνη, καὶ τῷ αἵματι τὴν Ἐκκλησίαν· ἐν Ἱερουσαλὴμ γὰρ τὸ χρίσμα σοι δέδοται, καὶ τὸ σὸν αἷμα· ἐν ταύτῃ ἐξέχεας. Παύλου μέτοχε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρὶ σου· ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος· αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον ἤχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοιτῆς ἀνήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ λίθῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον εἰς Ἱερσόρην. Ὁ Ν'. Ψαλμός.

Δόξα, ἤχος β'. Ταῖς τοῦ Ἱερσόρχου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου Ἰδιόμελ. ἤχος πλ. β'. Τῷ ἰστίῳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. (Ζήτ. ἐν τῇ λιτῇ σελ. 7).

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τό, Κύριε ἐλέησον ιβ'. Ἐλέει καὶ οἰκτιροῖς.

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου ἤχος πλ. β'. Ὁδὴ α'. Κύματι θαλάσσης, εἰς ἠ. καὶ σ'.

Στόματι πηλίνῳ καὶ γλώσσῃ γεῶδει, σὲ τὸν ἰσάγγελον, ὑμνεῖν ὀρμῶντι μοι, Μόδεστε, φῶς οὐρανόθεν, δυσωπῶ σε ταῖς πρεσβείαις σου, ἐξαστράψας φώτισον τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μου.

Ἦλον φθειρομένην, καὶ ρέουσιν δόξαν, καὶ κόσμον σύμπαντα, καὶ κοσμοκράτορα παραδραμῶν ἀντὶ πάντων, τὸν Χριστὸν ἐκτίσω, Μόδεστε, οὐ τρωθεῖς τῷ ἔρωτι ἐνηθλήσας στερῆρῶτάτα.

Μέγας ἐν σημείοις, καὶ τέρασιν ὄφθης πολὺς ἐν θαύμασι, καὶ περιβόητος, ὕδατι μόνῃ βαντίζων, καὶ ἰώμενος τοὺς κάμνοντας, βροντοῖς σὺν τοῖς κτήνεσιν, ὡς λίαν συμπαθέστατος. Θεοτοκ.

Γένος τῶν ἀνθρώπων βουλόμενος σῶσαι ὁ ὑπεράγαθος μήτραν ἐσκήνωσεν ἀπειρογάμου Παρθένου, καὶ ἰδοὺ τεχθῆναι ἔρχεται, τοῦτον προσκυνήσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδοξάσεται.

Ὁδὴ γ'. Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Μέλλων ἀναβαίνειν, εἰς μέγιστον ὕψος Ἱερωσύνης, νυκτὸς ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ ἱεροῦ Πάτερ ἔφθασας, καὶ προσευχῇ ἐμμόνῳ σου ταύτας ἠνέφξας, θαυμασθεῖς τῷ ἐγχειρώματι.

Ἐχρισέ σε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὁ Θεὸς ὁ Θεός σου, παρὰ τοὺς σούς μετόχους ἀγαλλιᾶσεως ἔλαιον, καὶ μύρον θείου χρίσματος, καὶ ἐξεχύθη σου δαψιλῆς χάρις ἐν χεῖλεσι.

Ἐχθρούς τοὺς ἀοράτους, καὶ δράκοντας νοητοὺς τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ καταπατήσας καὶ Βασιλέα ἐχθιστον, καὶ σοβαρὸν τῇ χάριτι Σταυροῦ κατέβαλες, ἐναθλήσας καρτερώτατα.

Ἴνα χωρίσης ὅλην τὴν ἔλαμψιν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐστίλωσας τὸν νοῦν σου, ἵνα νεόσμηκτον ἔσωπτρον, καὶ τὴν ψυχὴν ἐλάμπρυνας, Μόδεστε, ἐνδοξε ἀρετῶν, καθαρωτάτῳ φωτί. Θεοτ.

Ἦ σύλληψις ἄνευ πάθους, ἢ πρόσληψις ὑπὲρ λόγον Παρθένου τοῦ τόκου σου, προῆλθε τὸ γὰρ Προφῆταις θυλλοῦμενον ὑπερφυῶς μυστήριον, ἡμῖν ἐπέφανε, λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπάρχων Θεός.

Κάθισμα, ἤχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φαιδρῦνας τὸν βίον σου τῶν ἀρετῶν καλλοναῖς, ποιμὴν ἀνηγόρευσαι, καὶ Ἱεράρχης σεπτὸς παιένδοξε Μόδεστε, αἵματι μαρτυρίου σεαυτὸν δὲ φοινίξας ἄνω πρὸς τὰς ἀύλους μετετέθης χορείας, μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Χριστὸν πάτερ ἰκέτευε. Καὶ νῦν. Θεοτ.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάχραντε, λῦσον τὰς περιστάσεις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, σκέδασον τὰς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράσκη, Παρθένε, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

ᾠδὴ δ'. Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν.

Ὁ ἐν ὑψίστοις παριστάμενος τῷ Θεῷ νοεῶς, καὶ σὺν Ἀγγέλοις, ἄδων ὕμνον αὐτῷ τρισάχιον καὶ ἐν ἱερῶν πρεσβυτέρων καθέδρῳ, ἦνεσας τοῦτον ἐν γῆ.

Ῥάβδῳ πυρίνῃ τῶν δογμάτων σου εἰδώλων ἔτεμες τὴν πλάνην Ἱεράρχα, κυμαينوμένην θάλασσαν, ὡσπερ Μωϋσῆς ἐρυθρᾶν, ὁ θεόπτῃς ἐνδοξε.

Μόδεστε, ἐξηγητὴν Ἱεροκήρυκα, ἐρμηνεῖα σοφὸν τῶν Γραφῶν καθίστα σε τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ταύτας τῷ λαῷ ἐν συνέσει καὶ χάριτι ἀναπτύσσοντα.

Μεγαλοφώνως προκηρύττεται προσδοκία ἐθνῶν, καὶ σωτηρία κόσμου, ὁ ὑπὲρ φύσιν τόκος σου, ἄχραντε ἀγνή, ὃν ὕμνων κόσμος ἅπας προεορτάζει φαιδρώς.

ᾠδὴ ε'. Θεοφανείας σου Χριστέ.

Ὁ πρὸ γενέσεως εἰδὼς τὸ καθαρὸν καὶ ἅγιον τῆς ψυχῆς σου, καὶ πρὸ τοῦ πλασθῆναι ἐν μήτρῃ σε ἀγιάσαι ἅγιε Μόδεστε, ὡς προφήτην ἄλλος σαφῶς Ἱερεμίαν δὲ ἄγρυπνον ποιμένα, καὶ φύλακα τῆς Σιών ἄλλος προβάλλεται.

Τὸ προαιώνιον σε Φῶς, ἐφ' ὑψηλὴν τῆς Ἀρχιερωσύνης, Μόδεστε, λυχνίαν ἀνεβίβασε, μέγα φῶς τοῦ κόσμου τυγχάνοντα, ὅπως ἔδωσε

διὰ σοῦ φῶς ἐπιγνώσεως οἱ ἀπεγνωσμένοι, καὶ φέγγος ἐπιστροφῆς ἐκ τῶν εἰδώλων σοφέ.

Νόμοις Χριστοῦ ἀκολουθῶν, τὸ ἀσθενοῦν συμπαθῶς ἐπισκέψω, καὶ πεπλανημένον ἐπανήγαγες, τὸ νοσοῦν ἴκσις, μάκαρ Μόδεστε, καὶ τὸ καταρράγεν αἰθίς ἀνήγειρας, καὶ ἐπανορθῶσω ὡς γνήσιος καὶ καλός, οὐ μισθωτός ὢν ποιμὴν. Θεοτ.

Ἐν θεῷ πνεύματι προδηλῶν, τὴν ἐξ ἡμῶν ἀπαθῶς σου πρόσληψιν, Ἡσαίας ἀνεβόα. Κύριε, γρηγορῶν τῷ νόμῳ τῆς χάριτος, τὸν ἐκ γένους μὲν Ἀβραάμ, ἐκ τῆς Ἰουδα δὲ φυλῆς, κατὰ σάρκα Παρθένος ἄνευ σπορᾶς ἔρχεται τίκτουσα.

ᾠδὴ στ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου, κατακλύσας θολερά, τῆς ἀσεβείας ὕδατα, καὶ ποταμὸς ὠράθης, τὰ εὐσεβῆ ἀρδεύων συστήματα τῶν πιστῶν Ἱεράρχα μάρτυς Μόδεστε.

Ἰσχύει τοῦ πνεύματος τὴν ψυχὴν περιφραχθεῖς, τῆς πονηρίας πνεύματα ὑπομονῆ κατέβαλες αἰκισμῶν, καὶ νίκης διάδημα ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω Ἱερόαθλε.

Ὁ βίος σου τίμιος, ἢ ζωὴ θεοτερπνῆς, καὶ ἱερός ὁ θάνατος, δεδοξαμένος ἐναντι τοῦ Θεοῦ τρισόλβιε Μόδεστε, ἱερέων ἀκρότης καὶ τὸ καύχημα. Θεοτ.

Ἦ ρίζα ἐβλάστησας Ἰεσοὶ καὶ ἐξ αὐτῶν, ὁ προελθὼν Θεὸς ἡμῶν ἐλπίς ἐθνῶν, ἀνάπαυσις καὶ τιμὴ, ὡς πάλαι προέφησεν Ἡσαίας, ἐνθewis φωτιζόμενος.

Κοντάκιον ἤχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἰακώβου μάκαρ σε, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, ἀρετῶν διάδοχον, ὡς καὶ τοῦ θρόνου καὶ τέλους, στέφομεν τὴν θείαν κάραν σου ὡς εἰδότες, κράζοντες; μὴ ὑπερίδης τοὺς σούς ἰκέτας, τοὺς τὴν μνήμην σου τελοῦντας, Ἱερέων καὶ Μαρτύρων Μόδεστε καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἱερέων τὸ ἐκλαμπρον κλέος, καὶ τῶν Μαρτύρων τὴν πάντερπνον δόξαν, δεῦτε πάντες ἐν ὕμνοις τῶν ἁμαρτιῶν πιστοὶ Μόδεστον εὐφημήσωμεν· τὸν γὰρ ἐχθρὸν ἐκνικήσας Βελίαρ ἐν ἄθλοις σεπτοῖς, ὀμβροῖζει ἡμῖν ἀντὶ αἱμάτων ἱερῶν ἱαμάτων ἀκένωτα ρεύματα τοῖς τελοῦσι τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν ὑπέρλαμπρον καὶ βοῶσι πρὸς αὐτὸν μετὰ δεούσης προθυμίας καὶ πίστεως: Χαίροις τῶν Ἱερέων καὶ Μαρτύρων Μόδεστε καύχημα.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΓ'. Μνήμη τοῦ ἀγίου Ἱερομάρτυρος Μοδέστου, Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Φέρει Μόδεστε παμμάκαρ καὶ σὸν τάφον.

Ἡ τὸν τάφον φέρουσα γῆ τοῦ Κυρίου.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἀφραστον θαῦμα.

Συχναῖς νέφει, καὶ ἰπομβρίαῖς τῶν λόγων σου, ἀρδομένη οἶα λιπαρά, καὶ εὐγεως γῆ δέδεικται πολύφορος, ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καρποφοροῦσα, ἀρετῶν καρποφόρων παγκαρπίαν.

Οὐκ ἐστὶ στέγων τὴν ἀμετρον παρρησίαν σου, καὶ τὸν ζῆλον ὃν ἔχεις σοφέ, οἶα μιμητῆς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, τῶν δαιμόνων θήραμα ὃ κακεργάτης, καταγράφει τὴν ψῆφον τοῦ θανάτου.

Ἄρπαγες λύκοι, καθάπερ μάρτυς οἱ δῆμιοι, ὡς ἀρνίον ἀπάσαντες, σπουδῆ εἰς τῆς καταδίκης τόπον ἔσυραν, καὶ τοῖς λίθοις λιθάζοντες ἀσπλάγγως, τὸν καλὸν σε κατέσφαζαν ποιμένα. Θεοτ.

Τὸ ξένον θαῦμα, τὸ ἐν Προφήταις θρυλλούμενον, καὶ δικαιοῖς πάλαι ἐμφανῶς, Παρθένος ἀγνή τεζομένη πάρεστιν, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων : Λυτρωτὰ ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Ἄδιδασίτος πύργος, στύλος ἀκλόνητος, ἀπερίτρεπτον τείχος, βάσις τῆς πίστεως, λύρα, μελουργὸς, εὐσεβείας ὑπέρμαχος, πλάτης καθαιρέτης, Μόδεστε ἀνεδείχθης.

Ὡσπερ Ἥλιος, πάτερ, σαφῶς ἀνέτειλας, τὴν Σιών, καταυγάζων φωτὶ τῶν ἔργων σου· ὅθεν σε Σιών τῆς ἡμέρας ἀπέγνωμεν, καὶ Σιών τῆς ἄνω, Μόδεστε κληρονόμον.

Κυβερνήσει τῆς θείας χάριτος πάνσοφε, τῶν βασιάνων παρῆλθες τὸ μέγα πέλαγος, καὶ τοὺς γαλιηναίους ἐρθασας ἀγαλλόμενος ἐνδοξε λιμένας τῆς ἄνω βασιλείας. Θεοτοκ.

Προφητῶν θεηγῶρων ῥήσεις, πεπλήρωνται, ἡ Παρθένος ἐγγίξει τεκεῖν τὸν Κύριον, ἅπαντα ἡ γῆ εὐφρενέσθη, χορεύουσα καὶ ἀγαλλιάσθη εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Μὴ ἐποδύρου μου Μητέρα.

Πατριαρχῶν ἐμήγυρι, Προφητῶν ἡ πανήγυρι, Ἱεραρχῶν, Ἀποστόλων δῆμοι καὶ χοροί, Ἀθλητῶν ἀγέλαι, Μαρτύρων φάλαγγες, Ἀσκητῶν καὶ Ὁσίων συστήματα, τὴν σὴν ἀνιούσαν προέπεμπον Ἱερομάρτυς ψυχὴν.

Ῥαταμένη ὡς νύμφη, καὶ περιθεβλημένη, πεποικιλημένη ἀρετῶν χρυσοῖς ἐν χρυσοῦσι, ὡς φαῖδρὰν παστάδα τὸ θεῖον σκῆνός σου ἡ ψυχὴ σου λυπούσα πρὸς τὰς φωτεινοὺς οὐρανίους παστάδας ἀπῆλθε, Μόδεστε.

Ἡ τυραννὶς τοῦ θανάτου, ἐξησθένησεν ὄντως· ζῶσι καὶ γὰρ ἐν τῷ Θεῷ δικαίων αἱ ψυχαί, τοῦ δὲ λόγου πίστις σὺ εἶ, Μόδεστε, καὶ νεκρὸς γὰρ θαλάμων προχέεις ποταμούς τοῖς ἐν πίστει τῷ θεῷ φοιτῶσιν αἰῶ σου. Θεοτοκ.

Συγγαίρει πᾶσα ἡ κτίσις, τῷ σῶ τόκῳ Παρθένε, τὴν γὰρ Ἐδέμ ἡ Βηθλέεμ ἠνέφξεν ἡμῖν, καὶ ἰδοὺ τῆς ζωῆς τοῦ ζύλου ἅπαντες,

ἀπολαύοντες, βοῶμεν ἐκτενωσ· τὰς ἡμῶν, ἱεσαίς Δέσποινα πληρωσον.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ. Φῶς ἀναλοῖωτον.

Εν Ἱεράρχαις αὐγάζεις, ὡς ἥλιος ἐν ἡμέρᾳ, καὶ ἐν τοῖς Μάρτυσι λάμπεις, ὡσπερ ἐν ἄστροις σελήνῃ, διὸ σὴν εὐφημοῦμεν κοίμησιν, Μόδεστε πάτερ, Σιών ἀγίας τὸ κλέος.

Χρυσοπλοκάτατε πύργε, καὶ δωδεκάτοιχε πόλις, ἡλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ Βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς γαλουχεῖς τὸν Δεσπότην.

Εἰς τοὺς αἰνοὺς

Ἰσιῶμεν σίχ. δ'. Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες. Πάσειν νάματα ὁ σὸς ναός, τοῖς προστρέχουσιν, ἀναπηγάζει ἐκάστοτε, Μόδεστε ἐνδοξε, καὶ ἐκ πλάνης πάθη, καὶ βυθίζει φάλαγγας δαιμόνων, συνεργεῖα τοῦ Πνεύματος Χριστὸν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μόδεστε πανεύφημε πιστοῖς, ἡ σὴ μνήμη σήμερον, προσεκαλέσατα ἅπαντας, πανηγυρίσαι σου, ἀρετὰς τὰς θείας, μαρτυρίου σκάματα, θαυμάτων τὴν πληθύν, ἣν ἀπείργασαι Θεοῦ τῇ χάριτι ἱερόαθλε τρισόλβιε, ὃν δυσώπει ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε.

Ἀπαύγασμα ὠφθης ἀληθῶς, ἱερόαθλε Μόδεστε, τοῖς Ἱεράρχαις καὶ μάρτυσι, καὶ γὰρ ἀήττητος, ἐν γνώσιν ὠφθης, ἀρραγῆς ἀκλόνητος, ὑπέρμαχος θεόφρων καὶ πρόβολος, πάντων ἐνώπιον, δογματίζων ἀκριθέστατα, τῆς Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον.

Εβραίων ὠμότητι τὴν σὴν, ἀνδρείαν ἀντέθηκας, ἱερομάρτυς πολυάθλε, καὶ θεῖα χάριτι, τούτοις ἐκνικήσας πρὸς Χριστὸν ἀνέδραμες, ἀθλήσας δι' αὐτὸν καρτερώτατα ὃ νῦν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς ἀριστείας σου σοφέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν ἀγώνων σου τὰ πλήθη; πολλὰ γὰρ καὶ ὑπὲρ φύσιν ὡσπερ ὑπήνεγκας, πλείονα δὲ τὰ βραβεῖα ἀσυγκρίτως ἐκομίσω ἐκ τῆς παντοκρατορικῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δεξιᾶς, ἱερομάρτυς πανσεβάσμιε Μόδεστε, οὐ μόνον γὰρ τῶν ζωηρότων παθημά-

των αὐτοῦ κοινωνὸς ἠξιώθη γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀφάρτου δόξης ὡς ἱερεὺς καὶ μάρτυς ἀξιολογούμενος.

Καὶ νῦν, Δέσποινα πρόσδεξε τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου ἢ τῆς ἐορτῆς, οἶον βούλει.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις. Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδύλας τοῦ ἁγίου. Εἰς τὴν λειτουργίαν φῶν γ'· καὶ ς'. Ἀπόστολον τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, ὁμοίως καὶ Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεροσόλυμα.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΜΟΔΕΣΤΟΥ,

Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

ΟΥΤΟΣ ὁ τοῦ Θεοῦ θαυμάσιος ἄνθρωπος, ἐγεννήθη καὶ ἐμαρτύρησεν εἰς τὸν καιρὸν τῶν ἀπίστων εἰδωλολατρῶν· νέος δὲ τὴν ἡλικίαν ὄντας, ἦτο βοσκὸς βοδίων· κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἀπολιπὼν τὸν βίον ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ θεῖος λέγω Πλάτων, ἐσυναβροίσθη ὅλον τὸ πλῆθος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ κλείσαντες τὰς πύλας τοῦ ναοῦ, καὶ σφραγίσαντες ἐπιμελῶς, ἐπερίμεναν ἕξωθεν, ποῖον Ἀρχιερέα καὶ ποιμένα θέλει τοὺς ἐξαποστείλῃ ὁ Θεός· διότι τριαύτην καλὴν συνήθειαν εἶχον, ὁπόταν ἤθελαν γὰρ χειροτονήσουσαν Ἀρχιερέα τους, ὅποιος ἤθελεν ἠμπορέσει γὰρ ἀνοίξῃ τὰς πύλας τοῦ ναοῦ διὰ προσευχῆς, ἐκείνον εὐθὺς ὡς ἄξιον ἐχειροτονοῦσαν. Τότε λοιπὸν ἀπὸ θείας χάριτος ὁδηγηθεὶς ὁ ἱερός Μόδεστος, ἔφθασεν εἰς τὰς πύλας τοῦ ναοῦ, καὶ εὐθὺς διὰ προσευχῆς, αἱ θύραι ἀνοίχθησαν, καὶ ὁ θεῖος Μόδεστος Ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ ἀπεκατεστάθη, διὰ τὴν ἀπλότητα, καὶ ἀγάπην, ὅπου εἶχεν εἰς τὸν Θεόν, καὶ καθαρότητα. Ἐδέετο δὲ τοῦ Θεοῦ καθεκαστὴν γὰρ τοῦ δοθῆ καμμία χάρις εἰς ὠφέλειαν· ὁ Θεὸς λοιπὸν ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν, ἐχάρισε καὶ εἰς τὸν δούλον πλουσιωτάτην δύναμιν εἰς τὸ γὰρ ἰατροῦ τὰ ζῶα, καὶ ἀκούσατε ἐξ ἀρχῆς τὸ πλῆθος τῶν θαυμάτων του.

Ἀνὴρ τις οἰκοδόμος τὴν τέχνην, ἐν καιρῷ θέρους, ζεύξας τὰ βόδια του, καὶ βάνοντας φορτίον εἰς τὸ ἀμάξι, ἐπίγειαν εἰς τὸ ἄλωνα του ὁ δὲ φθονερός διάβολος θέλωντας γὰρ βάλῃ εἰς κόπον τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ, Μόδεστον, ταραξάς τὰ βόδια εἰς τὴν οὐράν των, τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν ὡσάν νεκρά, καὶ ἀκίνητα· ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν κλαίωγας, ἐφώναζεν· Ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Μο-

δέστου, βοήθησον τοὺς βόας μου· ὁ δὲ ἅγιος Μόδεστος γνοὺς τῷ πνεύματι τὴν βλάβην τοῦ σατανᾶ, ἔφθασε δρομαίως, καὶ διὰ προσευχῆς ἐσήκωσε τὰ βόδια, καὶ ἀνεχώρησε· πηγαίνοντας δὲ ὀλίγον παρεμπρός, ἔπεσαν καὶ δεύτερον· ὁ δὲ ἅγιος γνοὺς τῷ πνεύματι, καὶ τότε, ἐγύρισεν ὀλίγωρα ὀπίσω, καὶ πάλιν ἐσήκωσε τὰ βόδια, ἔθεσε τὴν ζώνην, ὅπου φοροῦσεν, εἰς τὸν ζυγόν, καὶ λέγοντας τοῦ ἀνθρώπου· Ἀπελθε, ἀδελφέ, καὶ πλέον μὴ φοβάσαι· δὲν ὑπόσπερε τοῦτο ὁ πονηρὸς, ἀλλὰ τὸν δεσμὸν τοῦ ζυγοῦ, λογιζόμενος δεσμὸν καὶ ἐμπόδιον τῆς πονηρᾶς ἐνεργείας του, ἐφώναξε κατὰ τοῦ ἁγίου λέγοντας· Ἀδικεῖς με, Μόδεστε, διότι ἐδικὸς μου εἶναι ἐτούτος ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὅλος ὁ κόπος του· ἐπειδὴ καὶ ὅσα μου ἀρέσουν ἔκανε, καὶ τὰρα ὅπου ἤλθες εἰς εἰς βοήθειάν του, ἐκαταφρονήθηκα ἐγώ· διότι εἰς ἐσὲ πιστεύσας, ἐμὲ ἀπαρνήθη, καὶ ἐφάνη ἀχάριστος εἰς ὅσα τὸν ἐβοήθησα πολλαῖς φοραῖς, ὅπου μὲ ἐπεκαλέσθη· ὁ δὲ ἅγιος Μόδεστος τὸν ἐπετίμησε λέγοντας· Φεύγε, διάβολε, ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὁ ἐδικὸς σου τόπος καὶ τὸ κατοικητήριόν σου εἶναι τὸ ἐξώτερον σκότος, καὶ εὐθὺς διὰ μέσου τῆς ἐπιτιμήσεως τοῦ δικαίου ἐγένετο ἄφαντος ὁ διάβολος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Με τόσα δὲ σημεῖα καὶ θαύματα ἐδόξασεν ὁ Θεὸς τὸν ἅγιον, ὥστε ὅπου τὸν ἔκαμε τόσον θαυμαστόν, καὶ ποθητὸν εἰς ὅλους ὅπου ἐκατοικοῦσαν τὴν ἁγίαν πόλιν Ἱεροσολήμ.

Περὶ τὸν καιρὸν μίαν φορὰν διὰ μέσου τῆς πόλεως ὁ ἅγιος, εὗρεν εἰς ἓνα μέρος ἀνθρώπων τινα πτωχόν, τοῦ ὁποίου τοῦ ἐψόφρησεν ἓνα μοσχάρι καλὸν ὅπου εἶχεν· ἐλυπεῖτο οὖν ἀπαρηγόρητα καὶ ἐκλαίει τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ ἅγιος εὐσπλαγχίσθη, καὶ διὰ προσευχῆς του ἀνέστησε τὸ μοσχάρι. Ἐδραμε δὲ εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἡ φήμη τῶν θαυμάτων του, καὶ μερικοὶ ἔλεγον, ἐκεῖνο ὅπου ἦτο καὶ ἡ ἀλήθεια, πῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας εἶναι ἅγιος· ἄλλοι ἔλεγον ὅχι, ἀμὴ μάργος εἶναι, καὶ διὰ μέσον τῆς μαγείας του τὰ κατορθώματα αὐτά, ἢ ἴσως εἶναι μαθητὴς τινὸς ἐπιτηδείου ἰατροῦ, ἀμὴ πῶς γὰρ τοῦ ἐδώθη τὸ χάρισμα τοῦτο ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν ἠθέλαμεν τὸ πιστεύσει ποτέ· καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγον οἱ ἀπλούστεροι καὶ ἀσυλλόγιστοι· οἱ δὲ φρονιμώτεροι ἔλεγον, πῶς ἀνίσως καὶ οὕτως δὲν ἦτον εὐσεβής, δὲν ἠθέλεν ἀνοίξει ὁ Θεὸς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ μέσου του· εἰς τοὺς ὁποίους πάλιν ἀντέλεγον οἱ ἐναντιούμενοι ὅτι ἀνίσως καὶ καθὼς λέγεται εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος, ἄς ἔλθῃ ἐκεῖ ὅπου κατοικᾷ ὁ μεγαλῶτατος δράκων καὶ ἂν τὸν φονεύσῃ διὰ προσευχῆς, θέλομεν πιστεύσει πῶς ἀπὸ τὸν Θεόν ἔλαβεν τὴν χάριν γὰρ κάμη τριαύτα θαυμάσια. Ὁ δὲ ἅγιος ἀκούσας τοῦ λαοῦ τὴν φιλονικίαν, εὐθὺς ἐπήγεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τόσον τὸν ἐδόξασεν ὁ Θεός, ὥστε ὅπου ὅλος ὁ τόπος ἐσειετο καὶ ἔτρεμε διὰ μέσου τῆς προσευχῆς· ὅλον λοιπὸν τὸ πλῆθος ἐστὸς καὶ βλέποντας, αὐτὸς ἐσήκωσε τὴν βάρδον του, καὶ εὐθὺς ἐνεκράθη ὁ ὄφις, καὶ ἐτρόμαξαν οἱ παρόντες, καὶ εὐθὺς ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

καὶ ὅλοι τοὺς μέγαν ἀνεκέρηζαν τὸν αὐτοῦ δούλον Μόδεστον. Αὕτη ἡ φήμη ἐφθασε καὶ ἕως εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος καὶ μὲ ὄλον ὅπου ἦτον ἀσεβῆς καὶ ἐσπούδαζε κατὰ πολλὰ νὰ κακοποιῇ τοὺς Χριστιανούς, τότε ὄχι μόνον δὲν ἐθυμώθη, ἀλλὰ καὶ ἐξέπληττετο, καὶ ἐθαύμαζε τὸν ἅγιον· οἶδε γὰρ καὶ πολέμιος θαυμάζει ἀνδρὸς ἀρετὴν· τὸ ὁποῖον ἔπαθε καὶ ὁ βασιλεὺς τότε· ἀγκαλὰ καὶ ὕστερον ἀπὸ παρακίνησιν τοῦ σατανᾶ ἔμελλε νὰ τὸν τιμωρήσῃ διὰ νὰ τὸν ἀποδείξῃ μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούσας δὲ ὁ λαὸς πῶς ὁ βασιλεὺς δὲν ἐκακώποιησε τὸν δίκαιον, ἀνευφήμουν μετὰ παρρησίας καὶ ἐδοξάζαν τὸν ὕψιστον Θεόν. Ἄλλ' ἀκούσατε καὶ ἕτερον θαῦμα.

Κάποια γυνὴ χήρα, ἔχουσα πέντε ζευγάρια βόδια, τοῖς ἤθε κακῇ καὶ μεγάλη ἀσθένεια, ἡ γυναῖκα δὲ οὐσα χήρα, καὶ τὸ χειρότερον πτωχῇ, καὶ μὴν ἔχουσα ἄλλην κυβέρνησιν, ἐλυπεῖτο καὶ ἐθρήνει ἀπαρηγόρητα· ἔτρεχε λοιπὸν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ ἐδέετο ὅλους τοὺς ἁγίους νὰ τὴν βοηθήσουν εἰς τὴν συμφορὰν τῆς, καὶ μὴ εὐρίσκουσα βοήθειαν ἔδραμεν εἰς τοὺς ἁγίους Ἀναργύρους Κοσμᾶν καὶ Δαμιανόν, λέγουσα· Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ ἐλέησατέ με τὴν ἀμαρτωλὴν, διότι διὰ τὰς ἀμαρτίας μου κινδυνεύουν οἱ βόες μου νὰ χαθοῦν· ἐφάνη λοιπὸν εἰς τὸν ὕπνον τῆς ὁ ἅγιος Κοσμάς, καὶ εἶπέ τῆς ὦ γύναι, εἰς ἡμᾶς δὲν ἐδόθη νὰ ἰατρεύωμεν ζῶα, διότι αὕτη ἡ χάρις ἐδωρήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ, Μοδέστῳ τῷ μεγάλῳ Ἀρχιερεῖ Ἱεροσολύμων, καὶ ἂν ὑπάγῃς εἰς αὐτὸν θέλει ἰατρεύσει τὰ βόδια σου. Ἐκείνη δὲ ἐξυπνήσασα, εὐθὺς ἔτρεχεν ἀναζητοῦσα τὸν μέγαν Μόδεστον, καὶ μὴ εὐρίσκουσα αὐτὸν, διότι ἐκατοῖκε μακρὸν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐδέετο μὲ θερμότητα πίστεως νὰ τῇ φανερωθῇ ὁ ἰατρός· ἐφάνη τῆς λοιπὸν ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν εἰς τὸ δραμά τῆς ὁ μέγας Μόδεστος λέγωντάς τῆς, διατί, ὦ γύναι, θρηνεῖς κατὰ πολλὰ; ἐγὼ εἶμαι ὁ Μόδεστος ὅπου ζητεῖς, καὶ ἀκούσας τὴν προσευχὴν σου, ἦλθα διὰ νὰ σοῦ ἰατρεύσω τὰ βόδια σου, ἀλλ' ἀκουσόν με, καὶ εὐθὺς ὅπου σηκωθείς κόψε ἀπὸ τὰ σιδηρὰ ἐργαλεῖα ὅπου ἔχεις, καὶ λαβοῦσα τὰ κομμάτια, πήγαινε εἰς κάποιον τόπον ὅπου λέγεται Λαγκενᾶς, καὶ ἐκεῖ εἶναι ναὸς τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, ἔμπροσθεν τῆς λόγχης τοῦ ὁποῖου ναοῦ κατοικᾷ κάποιος ἄνθρωπος Εὐστάθιος λεγόμενος, ὁ ὁποῖος ὄντας τεχνίτης ἐπιτήδειος, θέλει σοῦ κάμει σταυρόν, τὸν ὁποῖον λαβοῦσα φέρε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ κράζας ἐπτά ἱερεῖς, καὶ ἅς κάμουν ἀγρυπνίαν εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ τὴν ἡμέραν ἅς λειτουργήσουν ὑμοῦ, καὶ ὕστερον ἅς ἀνάψουν κηρία, καὶ λαθόντες τὸν Σταυρόν οἱ ἱερεῖς, ἅς τὰ ἀλείψουν μὲ λάδι, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ λάδι ἅς βράντισουν τὰ βόδια, καὶ εὐθὺς διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἐμῆς ἐπικλήσεως, θέλει φύγει ἀπ' αὐτὰ ἡ ἀσθένεια. Ταῦτα ἡ γυνὴ διδάχθεῖσα ἀπὸ τὸν ἅγιον, ἔκαμε καθὼς τὴν ἐδίδαξε, καὶ ἰατρεύθησαν τὰ βόδια τῆς, καὶ εἰργάζοντο ἀνεμπόδιστως, καὶ πάντες ἐδοξάζον τὸν Θεόν, ὅπου ἔδωκε τοιαύτην ἐξουσίαν εἰς τὸν δούλον τοῦ Μόδεστον·

ἔπαυσε δὲ καὶ ἠφανίσθη κάθε βλάβη τῶν Ἑλλήνων καὶ μάγων καὶ δὲν ἐδύναντο νὰ βλάψουν τὰ σπῆτια τῶν πιστῶν, διότι ἐπρόστρεχαν εἰς τὴν δύναμιν ἐκείνου τοῦ θαυματουργοῦ Σταυροῦ. Ἄλλὰ τῶρα ὁποῖος μετὰ πίστεως ἰορτάτῃ τούτου τοῦ ἁγίου τὴν μνήμην, καὶ κατασκευάσῃ Σταυρόν κατὰ τὸν προειρημένον τρόπον καὶ κάνει κάθε χρόνον τὰ προγεγραμμένα, θέλει φυλαχθῆ ὁ οἶκός του, καὶ ὅλα του τὰ ζῶα ἀβλαβῆ, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ πᾶσαν διαβολικὴν ἐνέργειαν, καὶ ἀνθρωπίνην βλάβην. Ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ, ὅπου ὁ μέγας Ἱερομάρτυς Μόδεστος ἔκαμε τὰ τοιαῦτα παράδοξα ἐν Ἱεροσολύμοις, διατρέχουσα ἡ φήμη τοῦ πανταχοῦ, ἐφθασε πάλιν καὶ ἕως εἰς τὸν βασιλεῖα. Ὁ δὲ ματαιόφρων βασιλεὺς ἀκούσας, εἶπεν εἰς τοὺς στρατιώτας, ἕως πότε νὰ ὑποφέρωμεν τὰς μαγείας τούτου τοῦ ἀνθρώπου· ἀπελθόντες λοιπὸν ζητήσατε, καὶ εὐρόντες φέρετέ τον εἰς ἐμέ, καὶ ἐγὼ μὲ πολλῶν λογίων βρασάνους θέλω ἐλέγξῃ τὰς μαγείας του. Οἱ στρατιῶται λοιπὸν ἀπελθόντες ἤρταν τὸν ἅγιον, καὶ πιάσαντες αὐτὸν ἐπήγαγον εἰς τὸν βασιλεῖα καὶ εἰς τὸν δόμον τὸν ἀπῆντησεν ἕνας ἱερεὺς, καὶ τοῦ εἶπε δεόμενος. Ἐλέησόν με, Πάτερ, ὅτι τὰ βόδια μου πάντοτε ψοφοῦν, ὁ δὲ ἅγιος τοῦ εἶπε· βλέπεις με δεμένον πρὸς βρασάνους ἀπερχόμενον καὶ μὲν ζητᾶς βοήθειαν; ὁ δὲ πάλιν ἐδέετο· σπλαγχνισθεὶς οὖν αὐτόν, εἶπέ του, ἀπελθε, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κάμει τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ κάλεσον αὐτὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ ἀμαρτωλοῦ Μοδέστου, καὶ ἐγὼ μὲν πηγαίνω νὰ θανατωθῶ, καὶ ἐσύ ἐὰν τιμήσῃς τὴν ἡμέραν τῆς τελευταῖης μου, θέλω εἶσθαι πάντοτε μαζὺ σου, καὶ νὰ ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεόν διὰ βοήθειάν σου. Οἱ δὲ στρατιῶται βλέποντές τον πῶς ἀργοπορεῖ εἰς τὴν συνομιλίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἔδειραν λέγοντες, εἰς τὸν βασιλεῖα ἐπροστάχθημεν νὰ σὲ ὑπάγωμεν, σπούδαζε λοιπὸν διὰ νὰ μὴν κινδυνεύσωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ λόγου σου. Φθάνοντας δὲ εἰς τὸ βασιλικὸν κριτήριον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἅγιον· ἀπὸ ποῦ σοῦ ἐδόθη χάρις, δὲν φθάνει ὅπου πιστεύεις τὸν ἐσταυρωμένον ὡσάν Θεόν· ἰμοῦ μὲ τοὺς ὁμόφρονάς σου, ἀμὴ ἐπλάναςες καὶ ὄλην τὴν πόλιν, καὶ σὲ πιστεύουν ὡσάν Θεόν· καὶ ὁ ἅγιος εἶπε· κακομήχανε, καὶ δολιώτατε ἄνθρωπε, ἐμὲ κανεῖς δὲν μὲ ἐπροσκύνησεν ὡσάν Θεόν, ἀλλὰ μὲ τιμᾶσιν ὡς δούλον Θεοῦ, καὶ προσκυνοῦσι τὸν ἐσταυρωμένον Θεόν, καθὼς εἶπες, τὸν ὁποῖον δὲν εἶσαι ἅγιος νὰ τὸν γνωρίσης καὶ ἐσύ· καὶ ὁ βασιλεὺς εἶπε, καὶ ὁποῖος ἤξεύρει τὸν ἐσταυρωμένον διὰ Θεόν, πάρει ἐσύ καὶ οἱ σύντροφοί σου οἱ μάγοι; καὶ εὐθὺς ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔδρασαν εἰς μουλάρια θηλυκά, ἄγρια κατὰ πολλὰ, καὶ τὰ ἄφησάν νὰ τρέχουν διὰ νὰ ἀφανισθῇ τὸ σῶμα του συρόμενον ἐπάνω εἰς τὸν πετρώδη ἐκείνον καὶ σκληρὸν τόπον· ὁ δὲ ἅγιος εὐθὺς ὅπου ἄπλωσε τὰ χερίκα του εἰς τὰ μουλάρια, ἐκείνα μὲν ἔφυγον, αὐτὸς δὲ ἐφάνητο λελυμένος, καὶ ἀβλαβῆς·

ἀλλ' ὁ ἀσύνητος βασιλεύς, καὶ ταῦτα βλέποντας δὲν ἐκαταλάμβανεν· ἀμὴ ἔλεγε πρὸς τὸν ἅγιον, αἱ μαγείαις σου μέλλουν νὰ θανατώσουν καὶ τὰ μουλάρια· ὅθεν ἐκ δευτέρου δέσαντες αὐτὸν χεῖρας καὶ πόδας, τὸν ἔδεσαν πάλιν εἰς τὰ μουλάρια καὶ μὲ πολλὴν βίαν τὰ ἐδίωκαν· ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς συρόμενος ἔλεγεν· ὁ Θεὸς μετ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν. Κάποιος δὲ βροσκὸς βλέποντας τὸν ἅγιον, καὶ γνωρίσας ποῖος ἦτον, εἶπεν· Ἐλέησόν με, Πάτερ, καὶ δός μοι διὰ τῶν προσευχῶν σου νὰ ἀποκτήσω μοσχάρι. Ἐπιτιμῆσας λοιπὸν ὁ ἅγιος ἐκεῖνα τὰ ἄγρια μουλάρια, τὰ ἔσταμάτησεν εὐθὺς ἀπὸ τὸν δρόμον τους καὶ ἐπρόσταξε τὸν βροσκὸν καὶ ἦλθε σιμὰ ὀμοῦ μὲ τὴν ἀγέλην του, καὶ τὸν ηὔχθη ὁ ἅγιος λέγοντας· Ὁ Θεὸς ὅπου εὐλόγησε τοῦ Ἀβραάμ τὰ ποιμνία τῶν βοῶν, καὶ προβάτων, αὐτὸς νὰ σοῦ χαρίξῃ κάθε χρόνον δύο μοσχάρια, καὶ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν· καὶ ὁ μὲν βουκόλος τυχὼν τῆς αἰτήσεως, ἀνεχώρησεν εὐφραϊνόμενος· ὁ δὲ μάρτυς ἐπετίμησε τὰ μουλάρια, καὶ ἐγύρισαν εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου ἰδέθη. Ὁργίσθη λοιπὸν ὁ ἀλογώτερος τῶν ζῶων καὶ ἀγριώτερος βασιλεύς, πῶς δὲν ἔθανατώθη ὁ ἅγιος, ἀμὴ ἔμεινεν ἀβλαβής καὶ ἐπρόσταξε καὶ τοῦ ἐκάρφωσαν εἰς τοὺς μαρτυρικοὺς ἐκείνους πόδας καρφία ζυμπερά, καὶ κατόπιν τὸν ἐδίωκαν στρατιῶται δέρνοντες, ἕως εἰς τρία στάδια· ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν τιμωρίαν γενναίως ὑπέμεινεν ὁ μακάριος· ὁ δὲ τύραννος θυμωθεὶς, ἐπρόσταξε καὶ ἀπλώσαν ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς τριβόλια σιδηρὰ καὶ ὄξεια, καὶ εἶπε νὰ τρέξῃ ἐπάνω τους ὁ μάρτυς ἕως ἑνα στάδιον· ὁ δὲ Χριστὸς καὶ τότε ἐχάρισεν ὑπομονὴν εἰς τὸν δούλον του, καὶ δὲν ἐβλάβη τίποτε. Οἱ ἀνήμεροι λοιπὸν τοῦ ἀνημέρου τυράννου ὑπηρέται, ἔλεγον ἀνάμυσόν τους, βλέπετε πῶς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τοῦ κάμωμεν τίποτε κακόν, ἀμὴ ἔλατε καὶ ἄς τὸν λιθοβολήσωμεν, ἕως ὅπου νὰ σκεπάζωμεν τὴν ἄγνωστον του κεφαλὴν· ταῦτα εἶπον, καὶ παρευθὺς τὸν ἐλίθασον· ὁ δὲ ἅγιος ἔστεκε πολλὴν ὥραν προσευχόμενος· ὁ ἥλιος λοιπὸν μὴ ὑποφέροντας τὴν τοιαύτην παρανομίαν, ἐσκοτίσθη· ὁ δὲ Θεὸς δοξάζοντας τὸν δούλον του, ἐγύριζε τοὺς λίθους, ὅπου τοὺς ἔρριπταν οἱ φονεῖς Ἰουδαῖοι, εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ὁ δίκαιος πάλιν μὲ τὴν θείαν δύναμιν ἐφαίνετο ἀπαθής· οἱ δὲ θαυμάζοντες ἔλεγον, χωρὶς ἄλλο μάγος εἶναι· διότι μήπως δὲν ἐλιθοβόλησαν καὶ τὸν Στέφανον ἐκεῖνον οἱ πρόγονοί μας; ἀμὴ εἰς ἐκεῖνον δὲν ἐσυνέβη τίποτε τοιοῦτον, διότι δὲν ἦτον μάγος, ὡς οὗτος ὁ κακοθάνατος· καὶ πάλιν ἀπορούμενοι ἐσυμβουλευθήσαν μὲ τὸν βασιλέα καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς ἕνα χάλκωμα γεμάτον ἀπὸ μολύβι, ἔπειτα ἀναψάν ἀπὸ κάτω μεγάλῃν πυρκαϊάν, καὶ τὸν ἄφησαν μέσα ἐξ ἡμέρας· ὕστερον δὲ νομίσαντες οἱ ἀνόητοι πῶς χωρὶς ἄλλο ἀπέθανεν, ἔστειλαν μερικὸς ἀπὸ λόγου των νὰ ἀφανίσουν καὶ τὰ κόκκαλά του, διὰ νὰ μὴν τὰ εὔρουν οἱ Χριστιανοὶ καὶ τὰ τιμῆσουν· ἀλλ' ἐπλανήθησαν οἱ ἄρρονες, διότι τὴν νύκτα ἤρπασαν οἱ Χρι-

στιανοὶ ζωντανὸν τὸν μάρτυρα, καὶ τὸν εἶχαν μαζί τους. Οἱ σταλθέντες λοιπὸν ἰδόντες τὸν ζῶντα καὶ ἀβλαβῆ, ἐξεπλάγησαν, καὶ πέρνοντές τον τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν βασιλέα· τὸν ὅποιον ἰδὼν ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος, καὶ θηριώδης, εὐθὺς ἐπρόσταξε καὶ ἐτύπησαν μίαν κολώναν καὶ ἐκεῖ μέσα ἔδεσαν σφικτὰ τὰ χεῖρια τοῦ ἁγίου· ἔπειτα τοῦ ἔγνων ἐπάνω εἰς τὸ γυμνόν του σῶμα μολύβι ἀναβραστόν, καὶ τριγύρω του μεγάλῃν κάμινον· ὁ δὲ Μακάριος Μόδεστος ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἔμεινεν ἀβλαβής, ἔχοντας τὸν ὕψιστον Θεὸν καταφυγὴν του, διὰ τοῦτο οὐδὲ κανένα κακόν, οὔτε μάλιστα δὲν ἔγγιζαν εἰς τὸ κορμὶ του· εὐθὺς διότι ἡ κάμιнос ἐσβέσθη, ἡ κολώνα ἐσυντρίφη ὁ δὲ μάρτυς ἐσήκωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εὐχαρίστα τὸν Θεόν· οἱ δὲ ἀσεβεῖς πάλιν ἐλθόντες, καὶ τὸν μάρτυρα ζῶντα καὶ προσευχόμενον ἰδόντες, τοῦ ἔλεγον θυσιάσον Μόδεστε τοῖς Θεοῖς διὰ νὰ ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τὰ βάσανα ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς εἶπεν· ἐγὼ ἕνα Θεὸν προσκυνῶ καὶ σέβομαι· τότε πάλιν ἔβαλαν τοὺς πόδας του εἰς τὸ ξύλον, καὶ ἔγνων πάλιν μολύβι ἀναβραστόν εἰς τὸ κορμὶ του· ἀλλὰ καὶ τότε ἀβλαβής ἐφαίνετο ὁ ἅγιος· οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐκεῖνοι, καὶ δαιμονιώδεις, φιλονικούντες νὰ νικήσουν τὴν ἀνδρείαν τοῦ ἁγίου (ὡς τῆς ὀμότητος καὶ ἀπακθρωπίας!) κλειψάν τὴν κεφαλὴν του μὲ πίσσαν, καὶ λάδι, ἔπειτα τὴν ἀναψάν μὲ φωτιὰ (οἱ ἄξιοι ὡς ἀληθῶς τοῦ αἰωνίου πυρός!) καὶ ἔτσι τὸν ἄφησαν νὰ περιπατῇ διὰ μέσου τῆς πόλεως· ἐθυμώθη δὲ ὅλη ἡ πόλις διὰ τοῦτο, καὶ ἐναντίον τοῦ βασιλέως ἐβόησεν ὁ δὲ βασιλεὺς μανθάνοντας, ὅτι ἔγεινε σύγχυσις, ἐπρόσταξε καὶ τοῦ τὸν ἔφεραν πάλιν, καὶ ἠρώτησε τοὺς ἄρχοντάς του, τί λέγετε ἔσεῖς διὰ τὸν Μόδεστον; βλέπετε πῶς καμμία βάσανος δὲν τὸν ἔβλαψε, καὶ τώρα ἂν τὸν ἀφήσωμεν μέλλει νὰ πλανέσῃ ὅλους νὰ πιστεύσουν τὸν ἐσταυρωμένον· οἱ δὲ εἶπον· βασιλεῦ, μὴν προστάξῃς πλέον ἄλλο τίποτε, πάρεξ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν· καὶ φέρνοντας ἕνα σπαθὶ τοῦ τὸ εἰδείξεν ὁ βασιλεὺς λέγοντας, Μόδεστε, ἡ ὁμολόγησε ταῖς μαγείαις σου, ἢ τῶρ προστάξω νὰ σὲ ἀποκεφαλίσουν· ὁ δὲ μάρτυς εἶπε μὲ πολλὴν εὐφροσύνην, ἀληθῶς σήμερον μοῦ προξενεῖς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, καὶ τὰ αἰῶνια ἀγαθὰ, ὅπου πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν· ὁ βασιλεὺς λοιπὸν βλέποντας τὸ στερεὸν καὶ ἀμετάθετον τῆς γνώμης, ἀπεράσιεν ἔτσι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Μόδεστος δὲν πείθεται εἰς τὴν βασιλείαν μας, οὐδὲ θυσιάζει τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς, προστάξω νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν ἔξω τῆς πόλεως. Φέρνοντές τον λοιπὸν οἱ στρατιῶται εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, καὶ ζητήσας ὀλίγον καιρὸν ἐπροσευχῆθη λέγοντας, ἔτσι· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ δημιουργὸς τοῦ Φωτός, καταξίωσόν με τῆς σῆς βασιλείας, ὅτι σὲ Δέσποτα, ὡς μόνον ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου καὶ διὰ σὲ θανάτου καὶ βασάνων κατεφρόνησα· μὴ οὖν ἀνάξιον κρίνης με Φιλάνθρωπε τῶν σῶν ἀγαθῶν, καὶ δέομαί σου ὅστις μὲ ἐπικαλεσθῇ καὶ μὲ ἐορτάξῃ, καὶ ὅποιος ἀναγνώσῃ τὸ μαρτύριόν μου,

βοήθησον πάντοτε καὶ χάρισέ του πλούσια τὰ ἐλέη σου, καὶ ἀποδίδωξον ἀπὸ τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ ὅλα του τὰ ζῶα, πᾶσαν βλάβην, καὶ ἀσθένειαν, καὶ πλῆθυνον τὰ ζῶα του ὡς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια, Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ πάντων τῶν σῶν δούλων, ὅτι εὐλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν. Ταῦτα εἰπὼν καὶ εὐχόμενος ἀπεκεκλίσθη τῇ 16 Δεκεμβρίου, ἡμέρα Παρασκευῆ διότι ἔτσι ἐπαρακάλεισεν· ἐπειδὴ καὶ ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ ἔγεινε καὶ ἡ κοσμοσωτήριος Σταύρωσις. Ὅσοι λοιπὸν ἐκ πίστεως, καὶ πόθου ἐορτάζουσι τὸν ἅγιον, τοὺς βοηθεῖ, καὶ τὸν οἶκον, καὶ τὰ ζῶα των εὐλογεῖ, καὶ πληθύνει, καὶ τοὺς ἐλευθερώνει ἀπὸ παντὸς κακοῦ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΑΙ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΟΔΕΣΤΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Λεγόμεναι εἰς θανατηφόρους ἀσθενείας καὶ βλάβας τῶν ζώων.

ΕΥΧΗ ΕΙΣ ΚΤΗΝΗ

Ὁ τοῦ φωτὸς δημιουργός, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, καταξίωσον ἡμᾶς τῆς Βασιλείας σου, ὅτι σέ, Δέσποτα, καὶ μόνον ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ τὸ ὄνομά σου θανάτου καὶ βασάνων ἠυλόγησα· μὴ οὖν ἀνάξιον κρίνης με Φιλάνθρωπε τῶν σῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἐπάκουσόν μου τοῦ δούλου σου, καὶ πρόσδεξάι μου ταύτην τὴν προσευχὴν καὶ ὅστις τὸ ἐμὸν ἐπικαλέσεται ὄνομα, καὶ τὴν μνήμην ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἐκτελέσῃ, βοηθός αὐτοῦ γενοῦ, Κύριε καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς αὐτόν, ἀλλ' ἐμπλήσῃς αὐτὸν παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ δώρησαι αὐτῷ πλούσια τὰ ἐλέη σου, καὶ ὅστις ἀναγνώσῃ τὸ τῆς ἀθλήσεώς μου Μαρτύριον, εὐλόγησον αὐτόν, Κύριε, καὶ πᾶσαν τὴν περικοπίαν αὐτοῦ. Ἀπέλασον δὲ καὶ ἀποδίδωξον διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ δούλου σου Μοδέστου ἀπὸ πάντων αὐτοῦ τῶν κτηνῶν παντοίαν βλάβην καὶ νόσον. Ναί, Δέσποτα, ἴδε ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου ἐπὶ τὴν ἐμὴν προσευχὴν, καὶ εὐλόγησον καὶ πληθύνον τὰ κτήνη αὐτοῦ, ὡς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ πάντων τῶν σῶν θεραπόντων, ὅτι εὐλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΑΜΑΝΤΟΣ

Εἰς κτήνη

Ἰδοὺ ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλὸς καὶ ἐλάχιστος Μάμας ὑπάρχων ἐν τοῖς ὄρεσι, καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤμελγον τὰς ἐλάφους καὶ τυρὸν ποιῶν διένεμον τοῖς πένησι, καὶ διέτριβον ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ σπηλαίοις μέχρι τοῦ Μαρτυρίου μου. Ἐκεῖ οὖν μοι διατρίβοντας προσῆλθον Ἰωάννης καὶ Φιλόθεος παρακαλοῦντες καὶ λέγοντες· φθόνος τοῦ διαβόλου ἐπέπεσεν εἰς τὰ ποίμνια καὶ βουκόλια, καὶ τελευτῶσι κκκῶς· καὶ δεόμεθά σου, ἅγιε τοῦ Θεοῦ, πρόσευξαι ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λαθῶσιν ἀπὸ παντὸς κακοῦ εἰς μνημόσυνον τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου καὶ εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἐγὼ εἶπον αὐτοῖς, ἀδελφοί μου πνευματικοί, ἐγὼ ἀμαρτωλὸς εἰμι· καὶ ἀμαρτωλὸν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· αὐτοὶ δὲ ἐπέμενον παρακαλοῦντές με· καμφθῆεις πρὸς τὰς δεήσεις αὐτῶν προσευξάμενος τῷ Κυρίῳ εἶπον.

Ἐπικαλούμεθά σε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸν κατελθόντα ἐκ τῶν Πατρικῶν κόλπων, καὶ σαρκωθέντα ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῇ θελήσει δὲ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπομείναντα, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστάντα, καὶ ζῶντῃ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων χαρισάμενον, ἐσάκουσόν μου τοῦ ἀμαρτωλοῦ, καὶ ἀναξίου, δούλου Μάμαντος καὶ ὅστις ἐστὶν ἐν ἀθυμίᾳ καὶ θλίψει πολλῇ, καὶ ἐπικαλέσεται τὸ ὄνομά σου Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ μνησθεῖ τῷ ὀνόματι τοῦ δούλου σου Μάμαντος μὴ ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτοῦ, ἢ τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν αὐτοῦ διαβολικὴ συμφορὰ, ἢ ἄλλη τις νόσος.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ

Κύριε, ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, καὶ τῷ λόγῳ σου συστησάμενος πάντα πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, μὴ παρίδῃς τὴν δέησιν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ εὐτελοῦς δούλου σου, ἀλλ' ἐπάκουσόν μου, φιλάνθρωπε Κύριε, καὶ ὅπου ἀναγνώσθῃ αὕτη μου ἡ προσευχὴ, εἴτε εἰς ποίμνην εἴτε, εἰς βόας, καὶ ὅστις ἐπικαλέσεται σε καὶ μνησθῇ τοῦ ὀνόματος τοῦ δούλου σου Μάμαντος, μὴ ἐπέλθῃ εἰς τὴν ποίμνην αὐτοῦ νόσος, ἢ ἕτερος πειρασμός.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ

Κύριε καὶ Δέσποτα ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πάσης κτίσεως καὶ πάσης πνοῆς ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ἐπικαλούμεθά σε ἵνα διὰ τὰ ἄπειρά σου ἐλέη παρίδῃς τὰ πλῆθη τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν καὶ μὴ ἐπέλθῃ τις νόσος ἐπὶ τὰ ποίμνια ἡμῶν, ὅτι διὰ τὴν ἄφροτὸν σου φιλάνθρωπιαν ἦλθες καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, καὶ ἐρύσω ἐκ τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου, καὶ ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτοῦ. Σὲ γὰρ Φρίττουσι καὶ τρέμουσι πᾶσαι αἱ ἐναντία δυνάμεις. Σὲ ὑμνεῖ καὶ εὐλογεῖ πάντα τὰ οὐράνια τάγματα. Σὲ καὶ ἡμεῖς ἐπικαλούμεθα τὸν μόνον εὐσπλαγγῶν

καὶ ἐλεήμονα Θεὸν κλίνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ πρόσδεξε τὴν ἀναξίαν ταύτην ἡμῶν δέησιν, ὡς προσεδέξω "Αβελ τὰ δῶρα, καὶ ἀποδίωξον ἀπὸ τῆς ποιμνῆς ταύτης πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν, καὶ εὐλόγησον αὐτὴν ὡς εὐλόγησας Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Μωϋσῆν, Ἀαρὼν καὶ Δαβὶδ τῶν ἁγίων ποιμένων τὰ ποιμνία. Εὐδόκησον δὲ Κύριε, ῥυθῆναι τὴν ποιμνην ταύτην ἀπὸ παντὸς νοσήματος· καὶ ὁ κλίνας οὐρανοὺς, καὶ καταβάς ἐπὶ τῆς γῆς Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, εὐλόγησον τὴν ποιμνην τοῦ δούλου σου (. . .) καὶ ἀποδίωξον ἀπ' αὐτῆς πάντα τὰ ἐνεργήματα τοῦ διαβόλου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀ μ ἡ ν.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ

Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ Παντοκράτωρ, ὁ ἀληθινὸς καὶ παντοδύναμος κτίστης καὶ Θεὸς παντὸς τοῦ κόσμου, ὁ μὴ παραβλέπων ψυχὰς μετανοούντων, σοὶ προσπίπτωμεν, καὶ σοῦ δεόμεθα, καὶ παρακαλοῦμεν, φιλόνηρωπε Κύριε, εὐλόγησον τὴν ποιμνην ταύτην, ὡς εὐλόγησας τοῦ δούλου σου Ἰακώβ, καὶ ἐπλήθυνας αὐτοῦ τὰ ποιμνία, αὐτὸς πλήθυνον καὶ τὴν ποιμνην ταύτην ἐν χιλιάσι καὶ μυριάσι, καὶ ῥῦσαι αὐτὴν ἀπὸ παντὸς κακοῦ καὶ πάσης ἐπιβολῆς τοῦ διαβόλου καὶ αἵρας θανατηφόρου. Φρουρησον αὐτὴν δι' ἀγγέλων ἁγίων σου, συντηρῶν καὶ φρουρῶν καὶ τὸν κεκτημένον δούλόν σου ἀσκανδάλιστον καὶ ἀνεπηρέαστον, ἀπολαμβάνων τὴν ὀφειλομένην εὐχαρίστησιν ἐξ αὐτοῦ, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ Παναγίῳ καὶ ἁγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμὴν.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΟΔΕΣΤΟΥ.

Εἰς πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν καὶ βλάβην βοῶν, ἵππων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελιτῶν καὶ λοιπῶν ζώων.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς, ὁ ἐλεήμων καὶ πανάγαθος, ὁ πᾶσαν τὴν νοασθητὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας· ὁ τοὺς οἰκτιρμούς σου ἐπὶ πάντα τὰ δημιουργηθέντα δωρησάμενος· ὁ διὰ τῆς παναγίου προνοίας σου πάντων προνοῶν καὶ πάντων σου τῶν κτισμάτων· αὐλῶ, ὑλικῶν, λογικῶν, ἀλόγων, ἐμφύχων, ἀψύχων, ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων· οὐδὲν γὰρ, ἀπρονόητον, οὐδὲ ἡμελημένον παρὰ σοὶ τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ τοῦ παντός. Σοὶ γὰρ εἶ, ὁ ἀνοίγων τὴν χεῖρά σου, καὶ ἐμπιπλῶν πᾶν ζῶον εὐδοκήσας, ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι καὶ χλόην, ἐνεκα τῆς δουλείας τῶν ἀνθρώπων· πάλαι τὰς τῶν ζώων ἀγέλας τοῦ Ἰσραήλ, ἀνωτέρας διαφυλάξας τῆς θανατηφόρου πληγῆς τῶν πρωτοτόκων ζώων τῶν Αἰγυπτίων. Σὺ εἶ ὁ διὰ τῆς ἐνσάρκου σου οἰκονομίας ἐλευθε-

ρῶσας ἡμᾶς τῆς τυραννίας τοῦ διαβόλου, καὶ τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου. Σὺ εἶ ὁ καὶ δι' ἐμὲ τοῦ ἀναξίου δούλου σου, τὸν μὲν ὄσιν θανατώσας, τὸν δὲ ὑδάτος τῷ ἑαυτοῦ ἰῶ διαφθείραντα· τὰ δὲ ἐξ αὐτῆς πίνοντα ζῶα καὶ νεκρωθέντα, τῇ ζωοποιῷ δυνάμει σου ἀνέστησας. Τὸν δὲ εἰς τοῦτο συνεργήσαντα δαίμονα, ἐμφανῆ γενέσθαι κατεσκεύασας, ὁμνύοντα, μηδέποτε προσεγγίσει τολμήσαι, ὅπου ἂν ἐπικληθῆῖν τὸ σὸν ὄνομα. Σοῦ τοίνυν δέομαι, Δέσποτα πανάγαθε, καὶ ποιητὰ τοῦ παντός, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν τὸν τῆς ζωῆς πάσης αἴτιον, ἐπάκουσον ταύτης μου τῆς δέησεως, καὶ ἀπέλασον πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν καὶ βλάβην ἀπὸ τῶν βοῶν, ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελιτῶν, καὶ τῶν λοιπῶν ζώων, καὶ εἰς χρεῖαν ὄντων τῆς ζωῆς τῶν δούλων σου τῶν ἐπικαλουμένων σὲ τὸν δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἐμὸν ὄνομα. Καὶ δὸς Κύριε, πᾶσι τοῖς εὐσεβῶς τὴν μνήμην μου ἐπιτελοῦσι καὶ μετὰ πίστεως προστρέχουσι τοῖς λειψάνοις μου· εἰρήνην, εὐζωίαν, πληθύν ζώων, καὶ ἀφθονίαν στου, οἴνου καὶ ἐλαίου. Καὶ ἐπὶ πᾶσιν, ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, ὑγίαν καὶ τὴν τῶν ψυχῶν αἰώνιον σωτηρίαν. Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τοῖς ἰδίοις σπλάγγχοις ἐπικαμπτόμενος, οἰκτεῖρον τὰ πάσχοντα τῇ δρεπάνῃ τοῦ θανάτου ἀγγελιδὸν θερίζόμενα. Καὶ ὡς λόγον μὴ ἔχοντα, μόνοις ταῖς γοεραῖς καὶ ἀνάρθοις φωναῖς· τὸ πάθος καὶ τὴν ὀδύνην αὐτῶν ἐλεινῶς ἐξαγγέλοντα, καὶ τοὺς λογικοὺς εἰς συμπάθειαν τούτων ἔλκεσθαι. «Εἰ γὰρ δίκαιος οἰκτερεῖ ψυχὰς,» κατὰ τὸ γεγραμμένον, πῶς οὐ μὴ δικτειρήσεις ταῦτα, σὺ, ὁ τούτων ποιητῆς καὶ παντεπόπτης. Σὺ γὰρ εὐσπλαγχνε, καὶ τῶν ἐν τῇ κιβωτῷ ζῶων ἐμνήσθης, ὑπὸ τῆς εἰκίας χρήσεως τῶν οἰκτιρμῶν σου νικώμενος· ἵνα διὰ τῆς εὐεξίας καὶ πληθυσμοῦ τῶν βοῶν καὶ παντὸς ἀγαθοῦ, τιμῶσι δὲ καὶ μὲ τὸν σὸν δούλον καὶ ἱκέτην θερμότατον τῆς Παντοκρατορικῆς σου· ὃ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, ἀγίῳ καὶ ἁγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμὴν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ· ΘΕΩ· ΔΟΞΑ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 50.